

Hvor er den teologiske refleksion forud for liturgiarbejdet?

AF TINA FOLKE DRIGSDAHL

Den Danske Folkekirke tilskrives ofte prædikatet »rummeligheden en nødvendighed, for at det kirkelige landskab ikke skulle brydes op i indremissionske og grundtvigianske fløje. Derfor indførtes en række frihedslove, der blandt andet garanterede præsternes forkyndelsesfrihed og folke-

Konkret kommer dette til udtryk gennem forskellige liturgiske forsøgsordninger og alternative gudstjenester samt naturligvis de tre biskopeligt nedsatte faggrupper, der med hver deres fokus i 2016 fik til opdrag at give en »statusrapport« over gudstjenestelivet i Folkekirken. Biskopperne ønskede blandt andet indsigt i, hvordan gudstjenester forvaltes i forhold til *Ritualbogen* og hvilke tendenser, der kan iagttages (praktisk og strukturelt, liturgisk og teologisk) med hensyn til højmissen og andre gudstjenester.

» Når liturgiske spørgsmål gøres til genstand for en 'bred' samtale, hvad bliver da kriteriet for hvem, der træffer hvilke valg og hvorfor?

kirkemedlemmers mulighed for sognebåndsløsning. I dag, hvor langt de fleste medlemmer er kulturkristne, betyder de teologiske tilhørsforhold mindre. I stedet iagttages en større opmærksomhed vedrørende det religiøse sprog som kommunikation, og rummeligheden angår nu især muligheden for liturgisk fornyelse. Der er med andre ord sket en forskydning fra indhold til form.

Legitimiteten

I 2019 udkom så de tre faggrupperapporter, på baggrund af hvilke der opfordres til »en bred folkelig og kirkelig samtale om

Tina Folke Drigsdahl

Sognepræst ved Kregme og Ølsted kirker og ph.d.-studerende ved Det Teologiske Fakultet, Københavns Universitet

